ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΓΚΑΣΤΟΝ ΛΕΡΟΥ**

ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

(Συνέχ. ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΛΑΠΓΕ σὰν μικρὸ παιδὶ κ' ἔβγαζε ὅλοένα στεναγμοὺς ὀδύνης.

Ἔξαφνα, καθὼς βρισκόταν ἐκεῖ, ὁλομόναχος μέσα στὴ νύχτα, μαζὺ μὲ τὴν ἀπόγνωσί του, διέκρινε ἕνα φῶς. Ναί, ἕνα φῶς εἶχε φανεῖ ἀπέναντί του, πίσω ἀπ' τὰ δέντρα, ποὺ ἔκρυβαν τὸ σπίτι.

Ὑπῆρχε λοιπὸν κάποιος μέσα στὴν κατοικία τοῦ κόμητος Νερατώφ ;

Ὁ Ἰβὰν γλύστρησε ὥς τὸν φράχτη, ἅρπαξε ἕνα κλαδὶ κάποιου δέντρου καὶ ὑπερηφδῶντας τον, βρέθηκε στὸν περίβολο τοῦ σπιτιοῦ. Μέσ' ἀπ' τὰ δέντρα τότε ἄρχισε νὰ προχωρῆ πρὸς τὸ φῶς. Ὁ κῆπος ὅλος φαινόταν ἔρημος. Ὅταν πλησίασε κάπως, πρόσεξε ὅτι τὸ φῶς ἔλαμπε πίσω ἀπ' τὸ τζάμι ἑνὸς παραθύρου τοῦ πρώτου πατώματος.

Ἕνα λοῦκι ἀνέβαινε κατὰ μῆκος τοῦ τοίχου, ποὺ κατέληγε σ' ἕναν ἐξώστη, κοντὰ στὸ παράθυρο αὐτό. Μὲ κίνδυνο νὰ σπάση τὰ κόκκαλά του, ὁ Ἰβὰν ἐπεχείρησε νὰ σκαρφαλώση καὶ τὸ κατάφερε μ' ἐξαιρετικὴ εὐκολία, γιατὶ ἡ θέλησί του νὰ φτάση κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ φῶς, τοῦ ἔδινε φτερά.

Ἡ πόρτα τοῦ ἐξώστου ἦταν κατάκλειστη. Ὁ μέγας δοὺξ τράνταξε τὰ φύλλα της, μὰ δὲν κατώρθωσε παρὰ μόνο νὰ κάνη θόρυβο. Δὲν ἤθελε ὅμως νὰ τὸν ἀκούσουν καὶ σκέφτηκε, ὅτι μιὰ ἀτρονοησία μποροῦσε νὰ τὰ καταστρέψη ὅλα, τὴ στιγμὴ μάλιστα ποὺ ὁλοένα μεγάλωνε μέσα του ἡ πεποίθησις, ὅτι ἡ Πρίσκα βρισκόταν σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Θόρυβος πιάτων καὶ ποτηριῶν ἔφτασε ὥς αὐτόν. Ἄκουσε μάλιστα καὶ φωνές. Μὰ ἔξω, τίποτε δὲν σάλευε. Ὁ Ἰβὰν εἶχε τὴν ἐντύπωσι, ὅτι σιγὰ—σιγὰ τὸ σπίτι γέμιζε ἀπὸ ζωή, ἐνῶ ἔξω ὁλόγυρά του, ἁπλωνόταν πάντα ἡ σιωπὴ κ' ἡ ἐρημιά.

Ἀπὸ ποῦ τάχα ἔμπαιναν οἱ ἄνθρωποι μέσα στὸ κατάκλειστο σπίτι ; Ἀπὸ ποιὸ μυστηριώδη δρόμο ; Ἀπὸ κανένα ὑπόγειο διάδρομο ἴσως... Ἔλεγαν σχετικῶς στὴν Πετρούπολι, ὅτι τὸ σπίτι αὐτὸ ἦταν περίεργα χτισμένο κ' ὅτι μερικὲς νέες εἶχαν πάει ἐκεῖ κ' εἶχαν ξαναφύγει, χωρὶς ν' ἀντιληφθοῦν κ' ἡ ἴδιες πῶς....

Σὲ μιὰ στιγμή, ὁ Ἰβὰν θέλησε νὰ περάση ἀπ' τὸ μπαλκόνι στὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο φαινόταν τὸ φῶς κ' ἀπ' τὸ ὁποῖο ἀκουγόταν ὁ θόρυβος, μὰ γιὰ νὰ τὸ πετύχη αὐτό, ἔπρεπε νὰ προσέξη πολύ, γιατὶ ἀλλοιῶς θὰ σκοτωνόταν.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ συγκρατήση πειὰ τὴν ἀνυπομονησία του, ἀποφάσισε νὰ ριψοκινδυνεύση. Μὰ πέτυχε καὶ κατώρθωσε νὰ φτάση ὥς τὸ πεζοῦλι τοῦ παραθύρου.

Ἀπὸ κεῖ μπόρεσε νὰ δῆ τί γινόταν μέσ' στὸ δωμάτιο, ποὺ, ὅπως ἀντελήφθη ἀπ' τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ ἔριξε, ἦταν τραπεζαρία.

Γύρω ἀπὸ ἕνα τραπέζι, σερβιρισμένο, βρισκόντουσαν τέσσερες ἄντρες καὶ δυὸ γυναῖκες. Ὁ κόμης Νερατὼφ ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, εὐγενικώτατος στὶς κυρίες, διαχυτικός, μὲ ὄψη μεφιστοφελική. Ὁ Ἰβὰν ἀναγνώρισε ἐπίσης τὸν νεαρὸ Ἀλέξανδρο Νίκιτς, φίλο τοῦ μακαρίτη Σωμπέργκ υἱοῦ, γιὰ τὸν ὁποῖο ἔλεγαν πὼς ἐρωτοτροποῦσε μὲ τὴν δεσποινίδα Ἀγάθη Κιρκώφ, τὴ νέα ποὺ ἤθελαν νὰ ἐπιβάλουν ὡς μνηστὴ στὸ μεγάλο δοῦκα.

Ὁ νεαρὸς Νίκιτς καθόταν πλάϊ στὴν πριγκήπισσα Καραματσέφ, τὴν ἐπίσημη φιληνάδα του, ποὺ ἡ σχέσεις του μαζύ της εἶχαν δημιουργήσει σκάνδαλο σὲ ὅλη τὴν Πετρούπολι.

Ἦσαν ἀκόμα ἐκεῖ καὶ δυὸ—τρία ἄλλα πρόσωπα, μὰ ὁ μέγας δοὺξ, ὁ ὁποῖος τὰ ἔβλεπε καὶ τ' ἄκουγε ὅλα, δὲν τοὺς ἔδωσε καμμιὰ σημασία. Τίποτε ἄλλωστε, ὥς τὴ στιγμὴ ἐκείνη, δὲν τοῦ εἶχε φανεῖ ὕποπτο. Εἶχε μπροστά του μερικοὺς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἔτρωγαν, ἔπιναν καὶ φλυαροῦσαν μὲ τὸ φυσικώτερο τρόπο τοῦ κόσμου.

Ἔξαφνα, ὁ πρίγκηψ ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ κάποια «ἔκπληξι», τὴν ὁποία ὁ οἰκοδεσπότης προετοίμαζε στοὺς προσκεκλημένους του γιὰ τὰ ἐπιδόρπια. Αὐτὸ ἔφτασε γιὰ νὰ κάνη ὅλο τὸ αἷμα του ν' ἀνεβῆ στὸ κεφάλι του. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κρατηθῆ στὴ θέσι του.

Τὸ γεῦμα εἶχε τελειώσει, ὅταν ἔξαφνα ἡ πόρτα τῆς τραπεζαρίας ἄνοιξε καὶ μπῆκαν μέσα τρεῖς ὑπηρέτες, ὁδηγῶντας μιὰ γυναῖκα, τυλιγμένη σὲ πέπλους ποὺ τῆς ἔκρυβαν τὸ πρόσωπο.

Ὁ μέγας δοὺξ, βέβαιος πὼς ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἡ Πρίσκα, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πειά. Ἔδωσε μιὰ σπρωξιὰ μ' ὅλη τὴ δύναμί του στὸ παράθυρο, ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὴν τραπεζαρία, τὸ ἔσπασε καὶ μέσα ἀπὸ ἕνα τρομακτικὸ θόρυβο τζαμιῶν, βρέθηκε ἔξαφνα μπρὸς στοὺς περίτρομους προσκεκλημένους.

Περισσότερο ἀπ' ὅλους τρόμαξε ἡ νεοφερμένη γυναῖκα, ἡ τυλιγμένη στοὺς πέπλους. Ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ τρόμου καὶ φανέρωσε τὸ πρόσωπό της. Ὁ Ἰβὰν ἀναγνώρισε τότε τὴ Ναταλία Ἰβερατσαγκίν, ἡ ὁποία ἦταν γνωστὴ σ' ὅλη τὴν Πετρούπολι γιὰ τὴν τυφλὴ ὑποταγή της στὸ Ρασπούτιν.

Συνεχόμενος ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποκάλυψη, κύτταξε ξαφνιασμένος ὅλους τοὺς συνδαιτημόνας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν λιγώτερο κατάπληκτοι ἀπ' αὐτόν. Ὁ μέγας δοὺξ Ἰβὰν εἶχε πέσει ἀπ' τὸν οὐρανὸ μ' ἕνα τρόπο τόσο ἀπροσδόκητο, ὥστε οἱ προσκαλεσμένοι τοῦ κόμητος Νερατὼφ δὲν ἤξεραν πῶς νὰ ἐξηγήσουν τὸ πρᾶγμα.

Ὁ κόμης, ὁ ὁποῖος στὴν ἀρχὴ εἶχε καταφύγει πίσω ἀπ' τοὺς ὑπηρέτες του, προχώρησε ὡστόσο πρῶτος πρὸς τὴν αὐτοῦ ὑψηλότητα καὶ τὴν ἐρώτησε σὲ τί ὤφειλε «τὴν τιμὴ τῆς ἐπισκέψεώς της».

Ὁ Ἰβὰν ἔφερε τὰ χέρια του στὸ πρόσωπό του κ' ἀφοῦ κύτταξε ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ Ναταλία, γιὰ νὰ βεβαιωθῆ ὅτι αὐτὴ ἦταν πράγματι, ἀπάντησε :

— Σᾶς ζητῶ συγνώμην, κόμη.. Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ δυὸ λόγια.

Ὁ κόμης εἶπε ἀμέσως, ὅτι ἦταν ἕτοιμος ν' ἀκούση ὅσα λόγια ἤθελε ἡ ὑψηλότης του. Μὰ ἐπειδὴ ὁ Ἰβὰν τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία ὅ,τι ἤθελε νὰ κουβεντιάσουν ἰδιαιτέρως, τὸν ὡδήγησε μέσα σ' ἕνα μικρὸ καπνιστήριο γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦν μ' ὅλη τους τὴν ἄνεσι.

Ὡστόσο, πρὶν ἀπὸ κάθε ἐξήγησι, ὁ Ἰβὰν ζήτησε ἕνα ποτῆρι νερό. Μὰ δὲν τὸ ἤπιε. Βούτηξε μόνο ἕνα μαντῆλι σ' αὐτὸ κ' ἔβρεξε τοὺς κροτάφους του. Ἔπειτα, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, εἶπε :

— Κόμη, μοῦ εἶπαν ὅτι κρατᾶτε ἐδῶ, ἀφοῦ προηγουμένος τὴν ἀπαγάγατε μ' ἕνα τρόπο ἐγκληματικό, μιὰ γυναῖκα, γιὰ τὴν ὁποία ἐνδιαφέρομαι περισσότερο ἀπ' τὸ κάθετι καὶ τὴν ὁποία ξέρετε πολὺ καλά, γιατὶ ὑπηρετοῦσε ἄλλοτε στὸ σπίτι σας.

— Φαντάζομαι, ἀπάντησε ὁ Νερατώφ, κυττάζοντας τὸν μεγάλο δοῦκα μὲ μιὰ περιέργεια ἀρκετὰ τολμηρή, ὅτι πρόκειται γιὰ τὴ δεσποινίδα Πρίσκα !

— Μάλιστα, κύριε !

— Ἔ λοιπόν, ὑψηλότατε, ἂν σᾶς τὸ εἶπαν αὐτό, βεβαιωθῆκατε πρὸ ὀλίγου μόνος σας, ὅτι σᾶς εἶπαν ψέμματα. Ξέρετε πολὺ καλά, ὅτι κανεὶς δὲν σᾶς περίμενε ἐδῶ, οὔτε ἀπ' τὸ δρόμο ποὺ προτιμήσατε ν' ἀκολουθήσετε, οὔτε ἀπὸ κανένα ἄλλον. Ἔδινα ἀπόψε, ὅπως κάνω ἄλλωστε συχνά, ἕνα σουπὲ στοὺς φίλους μου καὶ τοὺς εἶχα ἑτοιμάσει μιὰ μικρὴ ἔκπληξι γιὰ τὰ ἐπιδόρπια, τὴν ὁποία ξέρετε τώρα. Δὲν ἔκανα τίποτε μυστικὸ καὶ δὲν θέλω νὰ ἔχω κανένα μυστικὸ γιὰ τὴν ὑψηλότητά σας....

» Ἡ πριγκήπισσα Καραματσέφ, ἐξακολούθησε ὁ Νερατὼφ μὲ τὴ μεγαλείτερη γαλήνη, εἶχε στοιχηματίσει μαζύ μου, ὅτι ἡ Ναταλία Ἰβερατσαγκίν, τὴν ὁποία εἶχα προσκαλέσει πολλὲς φορὲς στὶς μικρές μου ἑορτές, δὲν θὰ πατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι της ἐδῶ. Ἐν τούτοις ἦρθε ἀπόψε, χωρὶς νὰ τὴν πιέση κανείς. Ὅλ' αὐτὰ εἶν' ἀσήμαντα πράγματα, καθὼς βλέπετε, καὶ ἡ διασκέδασίς μας θὰ τελειώση μὲ τὸν πιὸ φυσικὸ τρόπο τοῦ κόσμου πρὶν ξημερώσει, ἀφοῦ χαρτοπαίξουμε λίγο κι' ἀδειάσουμε μερικὲς μποτίλιες σαμπάνιας. Δὲν τολμῶ νὰ προτείνω στὴν ὑψηλότητά σας νὰ μᾶς κάνη τὴν τιμὴ νὰ προεδρεύση σ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἑορτή, γιατὶ βλέπω πὼς ἡ ὑψηλότης σας εἶνε προκατειλημμένη ἐναντίον μου...

— Ὀρκιστῆτε μου, ὅτι δὲν ἀνακατευθῆκατε καθόλου στὴν ἀπαγωγὴ τῆς Πρίσκας ! εἶπε ὁ μέγας δοὺξ μὲ φωνὴ βαθειά.

— Ἀπήγαγον λοιπὸν τὴν δεσποινίδα Πρίσκα !.... Ὑψηλότατε, ξέρω τὸ ἐνδιαφέρον σας γι' αὐτὴ κι' ἀπὸ τότε ποὺ τὸ ἔμαθα, σᾶς ὁρκίζομαι, ἔπαψα ν' ἀσχολοῦμαι μαζύ της.

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ

ΕΝΑ ΛΙΜΑΝΙ

Κάποτε θἄρθω πλάϊ σου
μὲ τ' ἄλλα χελιδόνια,
κεῖνα θὰ φύγουν ὕστερα
κ' ἐγὼ θὰ μείνω αἰώνια...

Θἄρθω σὰν κῦμα κάποτε,
ποὺ στὴν ἀνεμοζάλη
ἀναζητεῖ τὴ μοῖρα του
στ' ἀμουδιαστὸ ἀκρογιάλι.

Τὸ γυρισμὸ ὀνειρεύομαι,
τὸ δρόμο ποὺ θὰ πάρω,
τὸ λύχνο σου ποὺ θὲ νὰ ἰδῶ
μακρυὰ σὰν κάποιο φάρο,

καὶ τὴ στιγμή, ποὺ ἀνάλαφρα,
χωρὶς νὰ σὲ ταράξω
ὁ ναυαγὸς στὰ πόδια σου
θὰ πέσω καὶ θ' ἀράξω.

Ἄγρια ἡ ζωή, ποὺ ἁπλώνεται
καὶ σκούζει μέσ' στὴν πόλι,
δὲ θὰ χτυπάη τ' ἀπάνεμο
κλειστό σου ἀραξοβόλι,

μὰ θὰ μᾶς πνίξη ἡ πιὸ βαθειὰ
γαλήνη, ἡ ἅγια λήθη,
ποὺ κυβερνᾶ τῶν λιμανιῶν
καὶ τ' οὐρανοῦ τὰ βύθη.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ